

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. S.,** zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. 070737/2015/KUSK/DOP/ZAV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2018, č. j. 45 A 87/2017 – 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bylo jakožto nedůvodné zamítnuto stěžovatelovo odvolání směřující proti rozhodnutí Městského úřadu v Kolíně, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 3. 4. 2015, č. j. OD/27585/15-hru, sp. zn. OD SŘ 15N/14 11828/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto bylo potvrzeno.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty

stěžovatelovy námitky proti záznamu 3 bodů zaznamenaných ke dni 11. 5. 2012, 3 bodů zaznamenaných ke dni 5. 10. 2012, 2 bodů zaznamenaných ke dni 12. 7. 2013, 3 bodů zaznamenaných ke dni 25. 2. 2014 a 2 bodů zaznamenaných ke dni 13. 7. 2014, a dále potvrzen záznam celkového počtu 12 bodů v registru řidičů ke dni 13. 7. 2014 podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu.

[3] Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že správní orgán prvního stupně v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, posoudil, zda existovaly způsobilé podklady pro záznam jednotlivých bodových hodnocení přestupkových jednání stěžovatele, zda záznamy v registru řidičů byly provedeny zcela v souladu s těmito podklady a zda počet připsaných bodů odpovídá příslušným zákonným ustanovením. Podle žalovaného posoudil správní orgán prvního stupně všechny tyto otázky správně. Ztotožnil se rovněž s jeho názorem, že všechny pokutové bloky, na jejichž základě došlo k zápisu bodů stěžovateli, splňují veškeré zákonné náležitosti podle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“).

[4] Stěžovatel v žalobě především namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nevypořádání některých odvolacích námitek. Dále zastal názor, že pokutové bloky nejsou způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů. I z pokutového bloku musí být patrné údaje o osobě přestupce, místu, době a povaze porušení té které právní povinnosti na úseku bezpečnosti silničního provozu. Skutečnost, že stěžovatel pokutový blok podepsal, neznamená, že tímto potvrdil jeho úplnost a správnost. Z pokutového bloku by rovněž mělo být zřejmé, zda ke spáchání přestupku došlo na pozemní komunikaci, nebo na soukromém pozemku, což je rozhodující pro určení, zda má být přestupek posuzován podle zákona o silničním provozu, nebo podle zákona o přestupcích. Rovněž by mělo být zřejmé, k jakému přestupku vlastně mělo dojít, tj. jaký byl ve specifikovaném místě rychlostní limit, jaká byla řidiči naměřena rychlost jízdy a o kolik byla tedy nejvyšší povolená rychlost překročena. Obdobně z údaje „pásy“ na pokutovém boku není možné zjistit, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se stěžovatel tohoto přestupku dopustil za jízdy a jako řidič vozidla, nebo snad jako spolujezdec. Údaje na pokutovém bloku musí být rovněž podány čitelně a srozumitelně, aby mohl být pokutový blok případně přezkoumán. Stěžovatel v žalobě rovněž namítl porušení principů dobré správy, konkrétně pak porušení zásady rychlosti řízení, neboť rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů stěžovatelem; lze tudíž pochybovat o smysluplnosti takto opožděně realizované sankce v podobě pozbytí řidičského oprávnění.

[5] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zejména konstatoval, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne č. 12. 2014, č. j. 6 As 67/2013 - 16, či ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44. Žalovaný rovněž podle krajského soudu dostál povinnosti vyžádat si jednotlivé pokutové bloky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76). Krajský soud dále zdůraznil, že na pokutové bloky nelze klást co do formálních náležitostí přehnané požadavky. Standardní správní řízení a dokazování je v případě uložení blokové

pokuty nahrazeno souhlasem přestupce a jeho ochotou uloženou pokutu zaplatit. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku, má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče, musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013 - 58, nemusí nedostatky pokutového bloku spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.

[6] Dále v napadeném rozsudku krajský soud shledal, že se žalovaný ve svém rozhodnutí řádně zabýval uplatněnými odvolacími námitkami a správně posoudil způsobilost pokutových bloků pro záznam bodů do registru řidičů. Žalovaný rovněž postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Krajský soud též přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Slovní popis přestupku jako „rychlost v obci“ v pokutovém bloku aproboval již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20. Krajský soud následně v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně pojednal o náležitostech jednotlivých pokutových bloků, na jejichž základě byly stěžovateli zaznamenány body v registru řidičů a dospěl k závěru, že každý z těchto bloků je způsobilým podkladem zápisu.

[7] Podle krajského soudu účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné, není jeho povinností pokutový blok podepsat. Podepsal-li tedy stěžovatel pokutový blok, přestože s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost pokutového bloku k záznamu bodů do registru řidičů. Krajský soud stěžovateli přisvědčil v tom, že ve správním řízení byly výrazně překročeny lhůty k vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu, nicméně konstatoval, že k tomuto přispěl rozhodující měrou sám stěžovatel svou procesní strategií spočívající v tom, že postupně inicioval přezkumná řízení, případně řízení o vymazání nepodloženého záznamu z evidenční karty řidiče, a současně navrhoval přerušení řízení o námitkách s odůvodněním, že podklady pro vydání rozhodnutí nejsou kompletní. Dvěma žádostem stěžovatele o přerušení řízení správní orgán prvního stupně vyhověl a řízení přerušil, zatímco až třetí žádosti o přerušení nevyhověl, když dospěl k závěru, že stěžovatelovo procesní jednání má obstrukční charakter a představuje zneužití práva. Na základě uvedeného proto krajský soud uzavřel, že překročení lhůty pro vydání rozhodnutí je sice vadou správního řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Dále pak podotknul, že nebyl-li stěžovatel v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl stěžovatel podat žalobu na ochranu proti nečinnosti. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl. Současně nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení o žalobě, byť jím byla požadována, v čemž odkázal na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, s tím, že žalovanému nevznikly v řízení o žalobě takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí její důvody odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V obecné rovině tedy namítá, že napadený rozsudek trpí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, a dále přítomnost vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit (za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost).

[9] Podle stěžovatele žalovaný zcela ignoroval předložená rozhodnutí jiných správních orgánů, např. Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, což mělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný rozhodl v rozporu s legitimním očekáváním stěžovatele. Správní orgány mají totiž rozhodovat tak, aby nezavdávaly vzniku rozdílných verdiktů v obdobných věcech. Žalovaný tedy ignoroval ustálenou správní praxi jiných správních orgánů, kterou lze dovodit z nejméně čtyř stěžovatelem předložených správních rozhodnutí. Stěžovatel ohledně legitimního očekávání v jednotnost rozhodování správních orgánů odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, s tím, že „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad.*“ Podle stěžovatele je správní orgán takovou ustálenou praxí vázán, a jestliže zamýšlí odchýlit se od ní, je povinen takový postup náležitě odůvodnit, což se však v nynější věci nestalo. Pokud jde o napadený rozsudek, shledává stěžovatel nemyslitelným, aby krajský soud zcela převzal chybný názor žalovaného. Jelikož tak krajský soud v nynější věci učinil, má stěžovatel za to, že je naplněn kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval žalobní námitku, že z pokutových bloků by mělo být seznatelné, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít, dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Argument, že přestupce dal svým podpisem najevo souhlas s tímto druhem projednání a se správností takového rozhodnutí, je naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, stejně jako není přípustné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.

[11] Krom výše uvedeného stěžovatel rovněž namítá, že pokutový blok ze dne 11. 5. 2012 není podepsán přestupcem (stěžovatelem) a nesplňuje tedy podstatnou náležitost řádně vyplněného pokutového bloku tak, aby tento mohl být podkladem způsobilým pro záznam bodů do evidenční karty řidiče. U dalších pokutových bloků stěžovatel opětovně sporuje dostatečnost vymezení porušené právní povinnosti, specifikace místa spáchání přestupku, resp. čitelnost údajů na blocích zaznamenaných. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místu přestupkového jednání (v tomto ohledu však stěžovatel na žádné konkrétní rozhodnutí správního soudu v textu kasační stížnosti neodkazuje, pozn. NSS).

[12] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že nesprávným právním posouzením věci se rozumí pochybení soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, tedy případ, kdy byl skutkový stav posouzen podle jiného právního předpisu, než který měl být správně použit, nebo byl-li sice aplikován správně určený právní předpis, ale soud jej nesprávně interpretoval. Dle názoru stěžovatele je nesprávné právní posouzení v konkrétní věci tím rozhodujícím pro výrok napadeného rozsudku a je tudíž názoru, že je dán kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť podklady, které použily správní orgány pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, jsou nezpůsobilými pro provedení záznamu těchto bodů. Z vytýkaných důvodů stěžovatel požadoval rozhodnutí žalovaného zrušit a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 22. 2. 2018 s tím, že počas celého řízení bylo lze v postupu stěžovatele spatřovat obstrukční strategii s cílem dosáhnout překročení zákonných lhůt. Pokud jde o kasační námitku porušení legitimního očekávání stěžovatele údajným nerespektováním zavedené správní praxe, zastává žalovaný názor, že několik málo rozhodnutí jiného správního orgánu jistě nedokládá zavedenou správní praxi, jak se mylně domnívá stěžovatel. Sám žalovaný rozhoduje po celou dobu svého úřadu ustáleně a v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou. Pokud měl stěžovatel proti jakýmkoli aspektům jednotlivých pokutových bloků výhrady, neměl tyto bloky opatřovat svým podpisem. Nadto účelově pomíjí skutečnost, že při vydávání pokutového bloku je řidič vždy ústně seznámen se svým přestupkovým jednáním a jeho kvalifikací, je mu sdělena skutková podstata přestupku, a proto zjednodušený popis v pokutovém bloku pouze ve zkratce zachycuje výsledek tohoto ústního projednání přestupku. Podle § 85 odst. 2 zákona o přestupcích navíc není ani uvedení místa spáchání přestupku zákonnou náležitostí pokutového bloku. Žalovaný dále upřesňuje, že stěžovatel ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vznášel pouze zcela obecná tvrzení, přičemž žádné z nich adresně nevztáhl k některému konkrétnímu pokutovému bloku. Obecně tedy napadal toliko formální stránku skutků, bez uvedení konkrétního data spáchání přestupků. Ke svým tvrzením ani nedoložil a nenavrhl jakékoli důkazy, pročež žalovanému nezbylo než postupovat podle § 89 odst. 2 správního řádu a důvodnost odvolání posoudit v rozsahu namítaných odvolacích důvodů. Ohledně pasivity účastníka řízení, který si ponechává konkrétní tvrzení až na řízení před soudem, ustáleně judikuje Nejvyšší správní soud tak, že se tak děje k tíži tohoto účastníka (zde žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016 - 47, ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015 - 41, či ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7 As 87/2017 - 39). Závěrem svého vyjádření požádal žalovaný o přiznání náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti, a to i za řízení před krajským soudem. Ustanovení § 60 s. ř. s. přiznává procesně úspěšné straně právo na náhradu nákladů řízení, přičemž opačný závěr by porušoval základní procesní zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem.

[14] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Nejvyšší správní soud však předesílá, že z naprosté většiny sestává kasační stížnost z prosté reprodukce žalobních námitek, aniž by současně reagovala na důvody, pro které shledal krajský soud žalobní argumentaci nedůvodnou.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a

jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení proto může být rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrno, že stěžovatel klade nepoměrně větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkání možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměřuje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů.

[17] Byť stěžovatel označil za jeden z důvodů kasační stížnosti nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, Nejvyšší správní soud v uplatněné stížní argumentaci neidentifikoval jakoukoli námitku, kterou by bylo možné pod tento stížní důvod podřadit. Stěžovatelem zvolená argumentační struktura se opírá o kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b), neboť stěžovatel tvrdí, že závěry žalovaného jsou v rozporu s obsahem spisu, resp. s obsahem jednotlivých pokutových bloků, stejně jako když stěžovatel namítl nepřiměřenou délku správního řízení.

[18] Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně zabýval stěžovatelovou námitkou poukazující na odklon rozhodnutí žalovaného od ustálené správní praxe jiného správního orgánu. Stěžovateli je třeba vytknout, že na způsob, jakým krajský soud vysvětlil svůj náhled vedoucí k závěru o nedůvodnosti uvedené žalobní námitky, v kasační stížnosti nikterak nereagoval. Stěžovatel se v kasační stížnosti spokojil se zopakováním své žalobní námitky, aniž by přiblížil důvody, kvůli kterým vypořádání své žalobní námitky krajským soudem neakceptuje. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbývá než odkázat na příslušnou část odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 29), v němž krajský soud nejprve konfrontoval stěžovatelem odkazované rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje se závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a následně konstatoval, že toto rozhodnutí není souladné s rozhodovací činností správních soudů. Krajský soud rovněž srozumitelně a přesvědčivě vyvrátil stěžovatelovu mylnou domněnku, že toliko na základě uvedeného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje měl žalovaný respektovat jím vyslovený právní názor ohledně náležitostí pokutových bloků a vlivu jejich absence na způsobilost k záznamu bodů do evidenční karty řidiče. Pokud by za této situace Nejvyšší správní soud blíže zkoumal příslušnou část odůvodnění napadeného rozsudku, překročil by ve prospěch jedné ze stran rámec vymezený stěžovatelovou kasační argumentací (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a v konečném důsledku by tak porušil zásadu rovnosti účastníků soudního řízení. Toliko na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že podle obsahu správního spisu argumentoval stěžovatel ve správním řízení toliko jedním správním rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje.

[19] Obdobně pokud stěžovatel v kasační stížnosti reprodukoval svou žalobní námitku (alespoň o reakci na vypořádání žalobní námitky krajským soudem) co do otázky způsobilosti pokutových bloků k zápisu bodů do evidenční karty řidiče, Nejvyšší správní soud shledává tuto námitku nanejvýš obecnou a konstatuje ztotožnění s vypořádáním obdobné žalobní námitky krajským soudem v napadeném rozsudku. Krajský soud přezkoumatelným způsobem popsal svůj právní názor na předmětnou problematiku, z čehož vyvodil i závěr o nedůvodnosti příslušné žalobní námitky. Tím umožnil stěžovateli, pokud se s tímto vypořádáním žalobní námitky neztotožňuje, formulovat konkretizovanou stížní námitku, která by důvody krajského soudu sporovala. Jelikož stěžovatel této možnosti nevyužil, ocitá se Nejvyšší správní soud v situaci, kdy napadený

rozsudek i dílčí právní názor krajského soudu je objektivně vzato přezkoumatelný, ale není zde náležitá kasační argumentace, jejíž optikou by k jeho přezkumu mělo dojít.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti stroze namítl, že na pokutovém bloku ze dne 13. 7. 2014 chybí jeho podpis, tj. podpis přestupce. Krajský soud tuto námitku vypořádal tak, že „[ž]*alobcův podpis se pak sice nenachází v kolonce ‚podpis přestupce', avšak v kolonce ‚podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby' jsou podpisy dva, přičemž srovnáním s podpisy žalobce na ostatních pokutových blocích soud dovodil, že se rovněž jedná o podpis žalobce. Druhý podpis patří oprávněné osobě. Pokutový blok je tedy žalobcem podepsán*." Stěžovatel svou kasační argumentace neopatřil ničím, co by uvedené zjištění a hodnocení krajského soudu sporovalo. Nejedná se tedy o náležitě konkretizovanou kasační námitku, neboť za dané situace by Nejvyšší správní soud musel namísto stěžovatele nepřípustně konstruovat důvody, proč by uvedené posouzení krajského soudu nemělo obstát.

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že důvodnost kasační stížnosti posoudil v míře obecnosti odpovídající té, v níž byly formulovány jednotlivé kasační námitky. Tímto postupem dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Na tomto místě rovněž považuje za vhodné podotknout, že napadený rozsudek neshledal vadným ani v ohledu kritérií, k nimž je povinen přihlédnout i nad rámec kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů, neboť byl procesně neúspěšný. Naproti tomu procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a které by mu patřilo přiznat (srov. již výše odkazované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47). Nejvyšší správní soud podotýká, že v řízení o kasační stížnosti není obecně oprávněn rozhodovat o náhradě nákladů řízení před krajským soudem, jak požadoval žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Výjimku z tohoto pravidla sice zakotvuje ustanovení § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s., nicméně podmínky tohoto ustanovení nejsou v nynější věci splněny (Nejvyšší správní soud totiž nepřistoupil ke kasaci napadeného rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu